

Sygn. akt VIII *Pa* 76/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska (spr.) SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017r. w Gliwicach

sprawy z powództwa P. S. (S.)

przeciwko R. H. (H.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 22 marca 2017 r. **sygn. akt** IV P 2563/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowania apelacyjnego.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII *Pa* 76/17

UZASADNIENIE

Powód P. S. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu wniósł o zasądzenie od R. H. kwoty 18.300,00 zł. tytułem niewypłaconych ryczałtów za noclegi wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2015 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego podnosząc, że wypłacił powodowi żądane ryczałty.

Wyrokiem z dnia 22.03.2017r. Sąd Rejonowy w Z. w całości uwzględnił roszczenie powoda o obciążyl pozwanego kosztami postępowania.

Sąd I instancji ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanego od dnia 18 marca 2014r. początkowo na podstawie trzech kolejno zawartych umów zlecenia, których przedmiotem był przewóz towarów. Praktyką u pozwanego było zawieranie takich umów aby sprawdzić, czy nowy kierowca spełnia wymagania pracownika. Powód zgodził się na podpisanie takich umów ponieważ nie dawano mu innej opcji.

Od dnia 16 maja 2014r. powód świadczył pracę na podstawie umowy na czas określony zawartej do dnia 15 maja 2015r., w pełnym wymiarze etatu, na stanowisku kierowcy ciągnika siodłowego, z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1680 zł, ryczałtem za nadgodziny w kwocie 150 zł. a za godziny nocne 30 zł. i dodatkami w postaci diet zagranicznych w wysokości 42,00 euro na dobę oraz ryczałtów za nocleg w wysokości 37,50 euro na noc. Umowa uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron dnia 09 września 2014r. Bez względu na podstawę zatrudnienia powód w ramach pracy dla pozwanego wykonywał te same czynności transportu w kraju i zagranicą.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie objętym pozwem powód 122 razy nocował w kabinie ciężarówki poza granicami kraju. Pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie zasadnicze przelewem na konto, a diety gotówką w kwocie 42 euro za każdy dzień podróży służbowej. Powód i pozostali kierowcy rozliczali się z pozwanym i jego żoną, bądź tylko z żoną pozwanego, bezpośrednio po powrocie z podróży służbowej. Kierowcy otrzymywali tylko pierwszą stronę druku delegacji, która nie była wypełniona i podpisywali ten druk in blanco w rubryce „kwituję odbiór”, nie mieli wglądu do drugiej strony druku. Powód godził się na podpisywanie dokumentów in blanco, gdyż tylko w ten sposób mógł otrzymać wynagrodzenie. Według ustaleń Sądu Rejonowego, powód nie otrzymywał ryczałtu za noclegi, pozwany nie oferował mu możliwości noclegu w hotelach.

W protokole kontroli PIP przeprowadzonej w pozwanej firmie w dniach 10, 15 grudnia 2014r. stwierdzono, że z poleceń wyjazdów służbowych powoda wynika, że należności z tytułu podróży służbowych (diety zagraniczne i ryczałt za noclegi) zostały wypłacone, za wyjątkiem powoda za okres podróży służbowej od 14.08.2014r. do 01.09.2014r.

W zaleceniach pokontrolnych zalecono dokonanie wypłaty powodowi zaległego ryczałtu.

W oparciu o opinię biegłego, Sąd Rejonowy ustalił wartość należnych mu ryczałtów za noclegi na kwotę 19.098,74 zł., przyjmując za biegłym kurs wymiany waluty według daty wymagalności roszczenia – dzień przyjęcia przez pozwanego rozliczenia kosztów podróży służbowej (kurs z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień rozliczenia delegacji) oraz, że stawka ryczałtu jest stała i wynosi 37,50 euro za nocleg, bez względu na kraj docelowy.

Za niewiarygodne Sąd I instancji uznał polecenia służbowe k. 66 – 68, jako nie potwierdzające okoliczności, na które je zawniosowano. Sąd miał przy tym na uwadze, że z zeznań powoda oraz z zeznań świadka A. B., a częściowo również z zeznań pozwanego i jego żony wynikało, że dokumenty te podpisywane były in blanco. Ponieważ dokumenty były podpisywane przez powoda zanim je uzupełniono o rzekomo wypłacone kwoty, nie mogły one stanowić wiarygodnego i przekonywującego dowodu wypłaty powodowi należnych mu ryczałtów.

Dokonując ustaleń w zakresie sposobu rozliczania się kierowców z pozwanym i jego żoną oraz wysokości otrzymanych kwot i podpisywania dokumentów in blanco Sąd Rejonowy odmówił wiary zeznaniom świadków D. L. i K. P. mając na uwadze, że stały one w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadków A. B. i M. K. oraz powoda. Sąd ten miał także na uwadze, że świadkowie ci nadal pozostają w zatrudnieniu u pozwanego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda w całości zasługuje na uwzględnienie.

Na początku rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że powód dochodził świadczeń ze stosunku pracy za okres od 18 marca 2014r. do 01 września 2014r., a praca w okresie od 18 marca 2014r. do 15 maja 2014r. świadczona była na podstawie trzech kolejno zawartych umów zlecenia, wobec czego, zaistniała konieczność przesłankowego ustalenia, czy strony łączył w ogóle stosunek pracy na podstawie, którego powód mógłby dochodzić świadczeń wskazanych w pozwie.

Dalej podniósł, że o wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (art. 353¹k.c. w związku z art. 300 k.p.), oraz, że zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego. Praca może być świadczona także na podstawie umów cywilnoprawnych, jednakże jeżeli w treści stosunku prawnego łączącego strony (ocenianego nie tylko przez treść umowy, ale przede wszystkim przez sposób jej wykonywania) przeważają cechy charakterystyczne dla stosunku pracy określone w art. 22 § 1 k.p. (wykonywanie za wynagrodzeniem pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę), to mamy do czynienia z zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę umowy zawartej przez strony (art. 22 § 1¹ k.p.).

Odnosząc powyższe, do realiów rozpoznawanej sprawy Sąd I instancji stwierdził, że zawarcie umów zlecenia i świadomość, że podpisywane umowy nazwane zostały umowami zlecenia nie przesadzają ich cywilnoprawnego charakteru w sytuacji, gdy wykazywały one w przeważającym stopniu cechy stosunku pracy. W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że cele jakie chciały osiągnąć strony niniejszego postępowania zawierając ze sobą umowy były charakterystyczne dla stosunku pracy, a nie stosunku cywilnoprawnego. Powód, jako kierowca ze świeżo zdobytymi uprawnieniami dostał do podpisania umowę zlecenia, celem ustalenia czy nadaje się jako pracownik, co cechuje umowy o pracę na okres próbny. Jak ustalono, zawieranie w tym celu umów o dzieło z nowymi kierowcami, było praktyką u pozwanego. Sąd Rejonowy zauważył, że w łączącym strony stosunku prawnym występował element podporządkowania, bowiem powód świadczył pracę pod kierownictwem pozwanego, który wyznaczał trasy podróży służbowych, jak również początkowo pod nadzorem osoby działającej w imieniu pozwanego – A. B. i D. L.. Nadto, praca powoda miała charakter stały i ciągły, odpłatny, była wykonywana osobiście, na rzecz i ryzyko pozwanego, a zastępstwo przez osoby trzecie było niemożliwe. Sąd Rejonowy podkreślił, że powód od dnia 16 maja 2014r. świadczył na rzecz pozwanego identyczną rodzajowo pracę wykonując czynności w transporcie międzynarodowym, jednakże już na podstawie umowy o pracę na czas określony.

W konsekwencji tych ustaleń, Sąd Rejonowy uznał, że łączący strony w okresie od dnia 18 marca 2014r. do dnia 15 maja 2014r. stosunek prawny był stosunkiem pracy świadczonym przez powoda na warunkach określonych w umowie z dnia 16 maja 2014r., co wynikało między innymi z wyjaśnień strony pozwanej, w których utrzymywała ona, że wypłacała powodowi należności z tytułu podróży służbowych przez cały okres zatrudnienia.

Dalszym skutkiem tego ustalenia, było zasądzenie dochodzonych w pozwie należności z tytułu ryczałtów za noclegi za cały okres pracy powoda. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że strona pozwana powoływała się, iż należności z tytułu ryczałtu za nocleg były wypłacane również w ramach umowy, którą formalnie nazwano umową zlecenia. Stąd należało przyjąć, iż taki warunek (taka treść umowy o pracę) łączyła strony postępowania już w trakcie wykonywania umowy nazwanej umową zlecenia. Podkreślono, że strony ustaliły wysokość ryczałtu w podróży służbowej w wysokości w wysokości 37,50 euro za noc, a uprawnienie to nie było uzależnione od spełnienia przez pracownika jakichkolwiek warunków.

Dalej Sąd Rejonowy odniósł się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016r. w sprawie o sygn.: K 11/15, stwierdzającego że art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz że art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie

wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Sąd Rejonowy uznał, że na skutek tego wyroku ustalone w ww. rozporządzeniach kwoty należności za noclegi w poszczególnych krajach lub ryczałty w wysokości 25% tych limitów, nie mogły znaleźć zastosowania w rozpoznawanej, wobec czego przyjęta została ustalona w umowie kwota 37,50 euro ryczałtu za nocleg, niezależnie od tego do jakiego kraju powód się udawał.

W ocenie Sądu I instancji niezgodność z konstytucją art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3, i 5 kp oraz § 16 ust 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013r. oraz § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002r. i wyłączenie w odniesieniu do kierowców w transporcie międzynarodowym §9 ust 4 przepisów wyżej wspomnianego rozporządzenia przewidującego zwolnienie pracodawcy z obowiązku zapłaty ryczałtu w sytuacji zapewnienia bezpłatnego noclegu spowodowało również, że dla rozstrzygnięcia, czy powodowi przysługuje uprawnienie do ryczałtów za noclegi nie miało znaczenia czy pozwany zapewnił powodowi bezpłatny nocleg w hotelu bądź w przygotowanej do tego odpowiednio kabinie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda żadaną kwotę ryczałtów za cały okres zatrudnienia według zasad wynikających z umowy o pracę na czas określony z dnia 16 maja 2014r. i obciążył pozwanego kosztami procesu.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zarzucając;

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego polegający na nieuzasadnionym odmówieniu wiary zeznaniom świadków D. L. i K. P. oraz pozwanego, a przyznaniu wiarygodności zeznaniom świadków A. B. i M. K. , oraz powoda, Sąd jako w istocie jedyny argument przemawiający za odmową wiary zeznaniom świadków L. i P. podał fakt, że są oni nadal zatrudnieni u pozwanego.

- art.328 § 2 kpc poprzez niewskazanie przez Sąd 1 instancji w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 marca 2017r. podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Z kontekstu treści uzasadnienia wyroku wynika, że podstawa tą jest § 3 art. 77⁵ Kodeksu pracy, nie zostało to jednak literalnie wskazane, a Sąd jedynie przyjął ustaloną w umowie o pracę powoda kwotę 37,50 euro ryczałtu noclegowego jako podstawę wyliczenia zasądzonej kwoty.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

- art. 77⁵ § 3 kodeksu pracy przez błędną jego wykładnię i faktyczne przyjęcie w treści uzasadnienia (choć bez formalnego, literalnego przywołania § 3), że w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie zapis § 3 art. 77⁵ /w ustawy tj. możliwość określenia należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę w sytuacji gdy Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu K 11/15 z dnia 24 listopada 2016r. uznał także § 3 art. 77⁵ Kodeksu pracy za niekonstytucyjny jako wchodzący w skład normy prawnej uznanej przez TK za niekonstytucyjną. W rezultacie powyższej błędnej interpretacji obowiązującego prawa Sąd Rejonowy w Z. przyjął ustaloną w umowie o pracę powoda z dnia 16 maja 2014r. stawkę ryczałtu noclegowego w wysokości 37,50 euro na dobę jako podstawę wyliczenia zasądzonej w wyroku łącznej kwoty ryczałtu noclegowego za cały dochodzony przez powoda okres.

- art. 190 ust. 1 Konstytucji RP który mówi, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne - poprzez jego zignorowanie i jedynie fragmentaryczne stosowanie wyroku TK z 24 listopada 2016r w sprawie K 11/15.Takie podejście spowodowało faktyczne oparcie wydanego przez Sąd I instancji

wyroku zasądającego na rzecz powoda kwotę 18.300 zł należności głównej z tytułu ryczałtów noclegowych - na przepisie § 3 art. 77⁵ Kodeksu pracy, wyeliminowanego przez TK wyrokiem w sprawie K11/15 z porządku prawnego w zakresie w jakim ma zastosowanie do kierowców transportu międzynarodowego.

Stawiając powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu za obydwie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Apelacja pozwanego jest nieuzasadniona i podlegała oddaleniu.

Sąd I instancji przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, a następnie dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Poczynione na tej podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy przyjął za własne.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z uwzględnieniem wymogów prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Podkreślić należy, że Sąd II instancji, jako sąd merytoryczny jest uprawniony do dokonania oceny materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego, zeznania świadków D. L. i K. P. w żaden sposób nie wykluczają wersji przedstawianej przez powoda i ostatecznie zaakceptowanej przez Sąd Rejonowy, tj. że pozwany nie wypłacił powodowi należnych mu ryczałtów za noclegi w czasie podróży służbowych odbywanych za granicą. Wskazać bowiem należy, że świadek D. L. przyznał, iż mogło się zdarzyć że podpisywał polecenia wyjazdu in blanco, co w powiązaniu z treścią zeznań pozostałych świadków oraz stron, potwierdza wnioski Sądu I instancji, że takie sytuacje występowały. Odnośnie świadka K. P., to przedstawił on zupełnie inny sposób rozliczania się z podróży służbowych, wskazując, że jego rozliczenia należności z tytułu podróży służbowych bazowały na liczbie przejechanych kilometrów, co jest niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Jak stanowi art. 26 ustawy o czasie pracy kierowców „warunki wynagradzania kierowców nie mogą przewidywać składników wynagrodzenia, których wysokość jest uzależniona od liczby przejechanych kilometrów lub ilości przewiezionego ładunku, jeżeli ich stosowanie mogłoby zagrażać bezpieczeństwu na drogach lub zachęcać do naruszania przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006.”. Okoliczność, że pozwany i K. P. niezgodnie z prawem ustalili warunki wynagradzania, że według świadka zostały mu wypłacone wszystkie należne świadczenia za wykonaną pracę, nie dowodzi tego, że powodowi wypłacono ryczałty za noclegi. Sąd Okręgowy w tym miejscu zwraca uwagę, że generalnie świadkowi ci przyznali, że rozliczanie należności z tytułu podróży służbowych miało charakter indywidualny, a zatem uzasadnionym jest wniosek, że nie posiadają wiedzy o tym jakie kwoty i z jakiego tytułu otrzymał powód. O tym, że pracownicy pozwanego w zakresie wypłaty ryczałtów za noclegi nie byli traktowani tak samo, świadczy protokół PIP, z którego wynika, że tylko powodowi pozwany nie wypłacił ryczałtów za noclegi w okresie od 14.08. do 1.09.2014r. Tak więc, zeznania świadków D. L. i K. P. nie stanowią przeciwdowodu przeciwko ustaleniom Sądu Rejonowego, a w konsekwencji, zarzuty apelującej dotyczące naruszenia przepisu. 233 § 1 kpc są jedynie niedopuszczalną polemikę z niewadliwymi ustaleniami Sądu I instancji. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że pozwany w apelacji przyznał, iż powszechną praktyką w firmach transportowych jest podpisywanie in blanco druków delegacji służbowych, co przy braku innych dowodów wypłaty powodowi ryczałtów za noclegi, potwierdza należności te nie zostały mu wypłacone.

Zgodnie z art. 328 § 2 kpc uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku

z przytoczeniem przepisów prawa. Utrwalonym w orzecznictwie jest, że zarzut naruszenia tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem uzasadnienie Sądu I instancji umożliwia dokonanie oceny przyczyn wydanego rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzuty naruszenia prawa materialnego oraz niezastosowania się to wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016r. nie zasługują na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że od daty wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny nie może być stosowany art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77 § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167), w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jako że objęty nim przepis stracił domniemanie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić jednak należy, że z uwagi na treść wniosku, poza zakresem zainteresowania Trybunału Konstytucyjnego pozostali kierowcy, których regulacje płacowe zostały oparte na postanowieniach układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę, bowiem wówczas nie istnieje konieczność posiłkowego stosowania przepisów powszechnie obowiązujących. Stąd, błędne jest stanowisko pozwanego, że od daty wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, kierowcy wykonujący pracę w transporcie międzynarodowym nie mają prawa do ryczałtów za noclegi.

Jak to wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lutego 2017r., I PK 300/15, na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie powstała luka w przepisach, gdyż z mocy art. 4 i art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców ma zastosowanie art. 77⁵ § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. W przypadku pracodawców nie należących do sfery budżetowej należności te i warunki ich wypłacania powinny zostać unormowane w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę – art. 77⁵ § 3 k.p. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 marca 2017r., I PK 309/15).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 30.05.2017r., II PK 122/16, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że po wyroku Trybunału Konstytucyjnego „77⁵k.p. nadal ma odpowiednie zastosowanie, do czasu uregulowania sprawy przez ustawodawcę, z tą różnicą, że chodzi o inne, bo „autonomiczne” (nie takie samo, jak w art. 77⁵k.p.) rozumienie podróży służbowej. Oznacza to, że regulacja wewnątrzzakładowa nie powinna pomijać rekompensaty kosztów noclegu, czyli nie powinno z niej wynikać, że nie przysługuje zwrot jakichkolwiek kosztów (czyli w każdym przypadku), tylko dlatego, że kierowca ma nocleg (śni) w kabinie samochodu. Inny słowy art. 77⁵k.p. nadal stanowi oparcie dla takiej regulacji w prawie zakładowym lub w umowie o pracę.”

Sąd Orzekający w pełnił podziela wyżej zaprezentowanie stanowiska Sądu Najwyższego, czy czyni zarzuty naruszenia art. 77⁵ § 3 k.p. oraz art. 190 ust. 1 Konstytucji RP bezzasadnymi. Wyrok Sądu Rejonowego uwzględnił skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016r. i słusznie przyjął, że powód zachował prawo do ryczałtu za noclegi odbywane w podróży służbowej za granicą kraju. W rozpoznawanej sprawie, strony ustaliły, że powodowi przysługuje ryczałt w wysokości 37, 50 euro za każdy nocleg, pozwany należności tych nie wypłacił, a zatem prawidłowo Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo. Podstawą prawną zasądzonego roszczenia stanowi art. 4 i art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 1 k.p. oraz postanowienia umowne stron.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przywołane przepisy prawa oraz art. 385 k.p.c. Sąd II instancji oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (w Dz.U. 2015.1800).

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia